

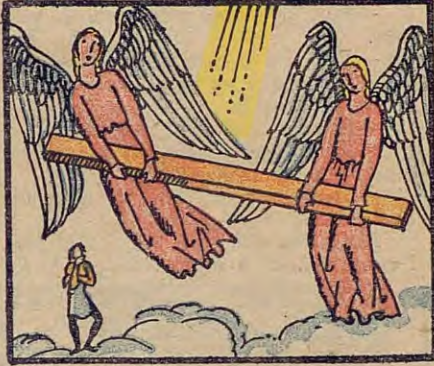
VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

EN SET CIÈNCIES

(Acabament)

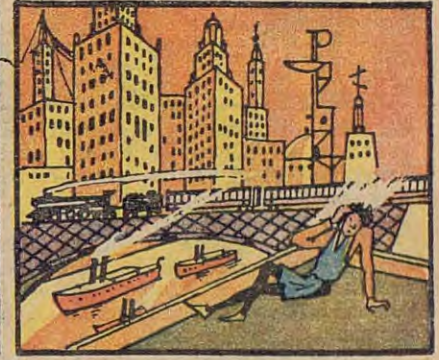
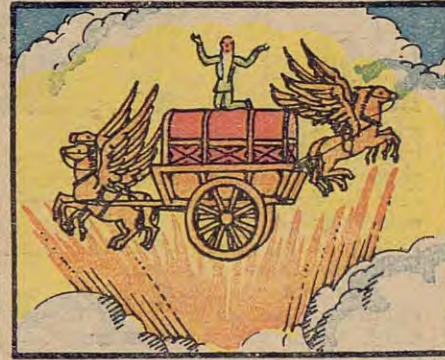
Conte de Grimm. Dibuixos per D'IVORI

Als pocs passos veié dos àngels portant una biga i ja va trobar que no era manera de dur-la, però no va dir res, (era la biga precisament del seu mateix ull, que l'hi havien tret en entrar.) Més enllà veié dos àngels traient aigua

del pou amb unes galledes foradades. Com que tota l'aigua es perdia, ja va estar a punt de cridar, però encara es va aguantar. Eren els àngels que feien la pluja. Més enllà per fi va veure un carro encallat amb un pobre vellet dalt

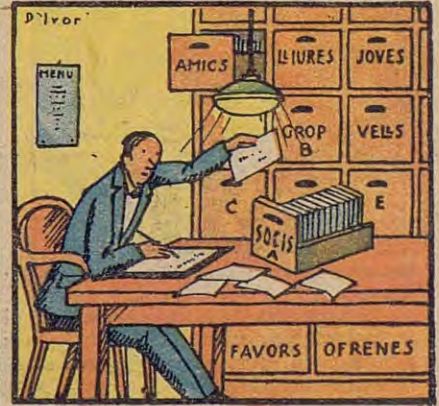
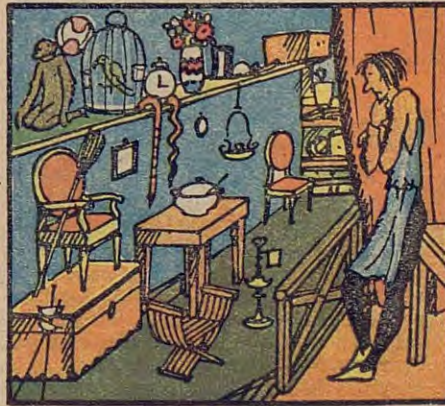
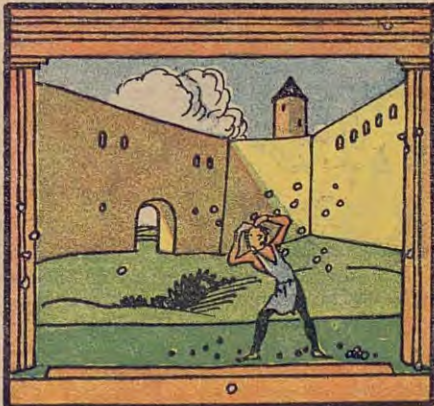
demanant auxili. Amb tafaneria veié com dos àngels enganxaven al carro dos cavalls alats a la part de davant i dos a la part de darrera en direcció contrària. Llavors l'home va cridar: Què féu badocs! Al mateix temps es

sentí llençat pels espais davallant cap a la terra. Mentrestant el carro que era ple dels bons desigs del pobre vellet, era tret per medi dels quatre cavalls

en l'aire per la força de llurs ales. Ell caigué a la terra i havien passat 6 segles. Estava atabalat i com que no tenia diners per comprar-se altra indu-

mentària l'home provà de fer de còmic però ho féu tan malament que ho va tenir de deixar a causa de les demostracions convincents del públic. Què farà? pen-

sava, però com que en les seves incursions pel guardarrobes del teatre havia adquirit una cultura, que ni en cap museu d'Europa li podien oferir millor

no va titubear gens ni mica i es va posar a fer de crític d'art, comptant, com sol passar, amb la mansuetud dels crítics i amb la bona fe dels llegidors,

ço que li permeté viure, i fer innombrables favors i rebre'n de no menys innombrables.

El noi que no creia en fades

Dibuixos d'En BECQUER

(Continuació)

— Homes o diables, que altra cosa no podeu ésser anant tan vermells, heu de saber que no en feu cap mena de por! Jo no crec en bruixes, ni en éssers fonedissos! El que vulgui res de mi, que baixi!

Cap homenet va baixar i en Jaumet va posar-se altre cop a dormir. Un son tranquil, — que li va durar fins a punta d'alba, — i un despertar de cos satisfet, foren el premi de la seva gos dia. Continuà el seu camí, i en arribar

prop de la ciutat, veié una munió de gent que discutia amb gran vivesa. El minyó s'hi atansà:

— Què passa?
— Que la filla del comerciant més ric té, de part de matinada, set homenets vermells que la martiritzen.

— Ja sé qui són! — va fer en Jaumet. — A mi també m'han volgut fastiguejar, però jo me'ls he tret de la vora a cops d'espasa!

— I no heu tingut por?

— Por, jo? No sé pas de què va vestidat!

— Doncs a la casa del comerciant, ja no saben què ter per lliurar-se d'uns hostes tan pesats.

— Si voleu, jo els hi faré caral!

— Mireu, tothom els té por, perquè diuen que són bruixots!

— Jo no crec en bruixots ni en fades! Anem!

Arribaren a la casa del comerciant i comunicaren a aquest la presència

del valent. El potentat va acceptar la proposta del minyó de lliurar-lo del flagell que estem rda la seva filla i li prometé tot l'or que li capigués al sarró, si allunyava els homenets.

En Jaumet va passar el dia a la casa i volgué conèixer la damisel, la turmentada. La va trobar frrmosa i gairebé se'n va enamorar, però no li va dir res.

Li assenyalaren al minyó una cambra amb una bona llar de foc on corregué

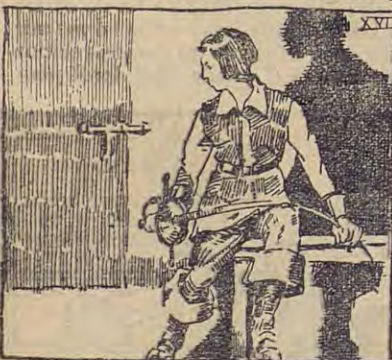
a escalfar-se perquè era a la tardor i les muntanyes començaven a presumir el capciró nevat. Mentre es refeia amb l'escalforeta, de la campana de la xemeneia davallaren dues dames rosses i esllanguides, que tocaven el foc amb la túnica i no es cremaven.

— Jaumet — varen dir-li. — Si no et poses de part de la filla del comerciant, tenim una princesa guardada que serà per tu. Nosaltres som set fades que estimem els gnoms que mar-

tiritzen la pubilla de la casa, perquè va gosar dir que era més maca que una fada. I nosaltres no podem consentir en semblant afront. Sabem que tu ets valent i els homenets et tenen por! Si tu els deixes fer, seràs el més feliç dels mortals! Si no ens creus, ai de tu!

— Ah, sí? Jo no crec en bruix-s ni en fades, i o marxeu d'aquí o us trec a fums de sabato!! — cridà en Jaumet, agafant uns sabatots que per estar

massa a la vora de la llar es socarri-maven.

La fortoreta de la sola cremada i el to del minyó, van esverar les dues missatgeres, que, esvolatregant, s'enfilaren xemeneia amunt.

En arribar la nit, en Jaumet va posar-se a la cambra del costat d'aquella on dormia la Margarida, que era la dissortada filla del comerciant. I va esperar amb l'espasa a la falda, la presència dels set homenets vermells. A

les dotze, les seves oïdes recolliren una fresseta sospitosa. En Jaumet, sense fer soroll, va contemplar pel forat del panyc de la porta de la cambra i va veure els gnoms, que amb una plometa de pagó anaven fent pessigolles ara al nas, ara a les orelles, de la gentil Margarideta, que, vinga sacsejar el cap per defugir aquelles carícies tan marejadores.

En Jaumet obrí la porta, que estava ajustada només, i entrà amb l'espasa

en l'aire, dins de la cambra. Quin esglai els homenets, quan el varen veure! Vinga xiscles, i esgarips, que semblaven mussolets engabiats.

En Jaumet no feia més que ventarlos-hi cops d'espasa a l'esquena i els homenets grimpaven a les motlures del trespòl, però sense trobar sortida, car devien haver entrat per la porta de la cambra, en la qual s'havia repenjat el valent minyó.

(Continuarà)

MISCEL·LANIA

Dibuixos d'En CORNET

MEFISTÓFELE

En una ciutat d'Itàlia hi havia un pont del Diable semblant al nostre de Martorell. Durant molts anys fou visitat per gran nombre de viatgers i turistes, però al capdavall un milionari ianquí el va comprar i hi posà uns rètols que deien: «Propietat particular. Prohibit el pas».

Malgrat d'això, un dia un excursionista atrevit que volia veure l'arc del

mig del pont, sens fer cas del rètol s'hi aventurà.

Però el propietari que justament acabava d'entrar per l'altre cap de pont, l'envestí indignat:

— Què fa! que no ha vist els rètols? No sap que està atacant el meu dret de propietat privada!

— Valga'm Déu!, exclamà l'altre amb fingida paüra. Je sé que aquest és el pont del Diable, però mai no m'hauria pensat trobar-hi el propietari.

ELS DESCOMTES

Un droguer tenia gran fama per les seves patates finíssimes, que les rebia directament de Camprodon cada setmana. En venia grans quantitats, amb la particularitat que als seus nombrosos amics els feia sempre una rebaixa considerable.

Un dia, un competidor li va preguntar:

— Com s'ho fa per guanyar diners amb les patates, si fa aquests preus tan rebenats pels seus amics?

— Oh, respongué l'espavilat venedor, la rebaixa té dues parts! Els rebaixo un ral per pesseta perquè són amics meus, però després els rebaixo tres quilos per arrova perquè són amic d'ells.

LA TERRA ES RODONA

Un caminant anava carretera avall, i en veure un home que picava grava en la vorera, li demanà,

— Hi estaré gaire per arribar a Caldes?

— No sé, respongué l'altre, calculant; potser un any, potser dos...

— Com! Què voleu dir? Tu lluny és?

— No és que sigui lluny, és que l'ha deixat al seu darrera.

LA XERRAMECA

El senyor Pocacosa és menut i prim i té la dissort d'estar casat amb una senyora alta i grossa, que també és molt xerraire. I el pobre senyor Pocacosa es passa la vida dominat absolutament per la seva muller la qual l'atabala amb son incessant xerrar.

I, naturalment, cada vegada que el senyor Poca osa pot escapar de la tirania domèstica i arribar-se una estona al cafè a fer el so.o, es desfoga en impropèris contra el respectable gremi de les senyores de sa casa. Sempre té a punt una dita o altra per a demostrar les seves teories antifeministes. I l'altre dia explicava:

— Diuen que Adam, quan s'adonà que era ell tot sol al Paradís va demanar al Creador que li donés companyia, puix ell tot sol tenia por d'avorrir-se. Jehovà, llavors, li donà Eva, i Adam en restà força content. Però Eva tenia un defecte: era muda. I el pobre Adam tornà a d'rigir-se al Senyor per demanar-li que fes enraonar sa companya. — Està bé, digué Jehovà, vols que enraoni? Dóna-li cada dia una cullerada d'aquesta medicina i parlarà.

«Adam li començà a donar la medicina i Eva començà a parlar una mica, com fan els nens petits. Però Adam, despacientat i volent que sa companya parlés de pressa, li féu beure d'un cop tot el remei. I, ha, fillets! llavors! quina xerrameca! Per això és que encara avui les nostres Eves ens torturen les orelles sense repòs a tot-hora.»

I els amics que l'escoltaven, reien, puix prou sabien la causa de les ires del senyor Pocacosa. Però aquest, creient haver-los convençut, continuava:

— I, sabeu per què Adam va ésser creat abans que Eva? Doncs per dar-li temps de dir alguna cosa, perquè després ella va tenir sempre més la paraula!...

per En GUILLEM D'OLORÓ

TERRIBLE...

Un professor de Química, molt distrets, com acostumen ésser-ho els savis que surten en els *xistos*, estava explicant als seus deixebles les propietats de l'àcid prússic.

Aquest àcid és el verí més terrible que es coneix. És tal la seva potència mortífera, que una sola gota posada sobre la llengua d'un gos pot matar l'home més robust...

VARIABLE

L'escena passa en una botiga de robes. Una senyora ha examinat un gran munt de teles diverses sens acabar de decidir-se. Per fi diu al despacientat dependent:

— Es que jo voldria, sap, una roba de la darrera moda, de l'últim que ha sortit.

— Doncs esperi's cinc minuts, senyora, exclama el dependent, la moda està justament canviant ara.

DE CONFIANÇA

En un altre taulell de la mateixa botiga, un dependent està provant de vendre una peça de drap virolat.

— Li puc assegurar, senyora, que és de la moda darrera. No trobarà enlloc res més modern.

— Però aquest rosat em sembla que es descolorirà aviat.

— Estigui tranquil, senyora, fa un any que la tenim a l'aparador, i ja veu, tan fresc i brillant com el primer dia...

PEIXOSI

Dos amics entraren a esmorzar en un restaurant que en aquella hora estava pleníssim de gent, de tal manera, que el cambrer a penes sabien on girar-se.

Després de molt picar de mans, aconseguiren fer-se atendre i demanaren dos lluços bullits, amb salsa maionesa.

Passà un quart, i el menjar no venia. Per fi, en veure passar el cambrer pel costat de la seva taula, un d'ells li cridà:

— Cambrer! Que ja no es recorda de nosaltres?

— Sí, senyor, sí, féu el cambrer, corrent cap a la cuina; vostès són dos lluços amb maionesa, oi?

CONTES POPULARS RUSSOS

ADAPTATS PER JOAN GOLS AMB IL·LUSTRACIONS DE JOAN G. JUNCEDA

I V A N U T X K A I E L È N U T X K A

(Continuació)

germana correu a agafar-lo, però tot just hi hagué entrat es presentaren uns servents del Boiarin que els detingueren a ella i al cabrit. Un dels criats entrà a la cambra del senyor, i li digué:

— Senyor: Acabem d'agafar una noia qui pasturava un cabrit blanc pels vostres jardins, i no us podeu imaginar la famosor del seu rostre, ni la gràcia del seu cos, ni la dolcesa

gestes, en vostre posat, en vostre parlar jo endevino la noblesa de vostres reials pares!... Voleu fer-me la gràcia de vostre companyia en la meua solitud? Si vós em concedíeu la amistat vostra, jo sabria fer que ella es tornés amor i aleshores vos oferiria la servitud del meu enamorament que ha d'acompanyar-vos en vida i en mort...

Elènuxtka i Ivànuxtka romangueren al palau del jove Boiarin; ella, voltada

cambra de na Elènuxtka la bruixa que encantava les aigües, i aprofitant un descuit de les dames de cambra ma'ef l'aigua del gerro del capçal del llit de la nostra amiga, i desaparegué. Al cap d'una estona, arborada per la febre, la nostra amiga demanà aigua i li serviren tot seguit. Begué amb avidesa i després s'adormí profundament. L'endemà, en despertar-se, ja es trobava bé del tot, però... oh, dolor! no semblava la mateixa! S'havia tornat pàl·lida com la cera; els llavis havien devingut amoratats i sos ulls eren voltats d'un cercle obscur com la nit! Al palau i al jardí tot prengué un aspecte funerari; les flors es marcién totes; les fulles dels arbres s'assecaren i tot herbei de les prades que envoltaven el castell es mustigà.

Quan el bon Boiarin tornà de la cacera i trobà sa muller tan canviada, tingué tal dolor, tal desesperació, que tothom cregué que es tornaria foll. Ordenà que tothom que sabés algun remei li anés a dur immediatament i prometé grans recompenses al qui aconseguís guarir sa adorada esposa.

En caure la tarda arribà al palau un cavaller tot vestit morat i amb la cara tapada el qual anuncià que venia a dur el remei per la muller del senyor del castell. Així ho comunicaren al Boiarin, i aquest, quan el veié, tingué un esgarrifament de veure l'aspecte sinistre d'aquell cavaller. No obstant, l'acompanyà fins al capçal del llit de sa dolça esposa.

Que poc pensava el bon Boiarin que a sota d'aquell vestit morat s'hi amagava la Bruixa de les Aigües altra vegada!

Arribats al capçal del llit, la Bruixa, disfressada de Cavaller Morat, prengué el pols de na Elènuxtka, i digué:

— Ben clar veig, Senyor, el mal que fereix vostra muller: El que té és un mal donat, de segur, per la Bruixa de les Aigües. Si voleu veure guarida vostra esposa, heu de fer que ella vagi a la vora de l'estany veí tres dies seguits a l'albada i al capvespre a beure de l'aigua d'aquell estany; la primera vegada deurà anar-hi acompanyada de cinc dames; la segona vegada deuran acompanyar-la les mateixes menys una; la tercera, només seràn tres les dames de companyia; la quarta vegada, dues; la cinquena, només una, i al capvespre del tercer dia deurà anar-hi tota sola. Guardeu que ni home ni

del seu parlar, ni la serenor de sos esguards, ni...

— Porteu-la a la meua presència!

Quan ella entrà a la cambra, el Boiarin quedà embadalit davant de tanta meravella aplegada en una noia. Li demanà que expliqués d'on era i quin era el seu origen.

— Senyor! — féu ella. — Jo em dic Elènuxtka, i el meu germà Ivànuxtka. Tots dos som fills d'un Tsar, i quan vàrem quedar orfes de pare i mare fórem expulsats de nostre palau pel Tsar que usurpà el tron que ens pertanyia. Aleshores, fugint d'aquells dominis, ens internàrem per l'estepa maleïda, i el meu germanet, no podent resistir més el martiri de la set, begué aigua de l'estany encantat i quedà convertit en aquell cabridet que m'han pres vostres servents i que han reclòs, ben segur a l'establia!

— Dolça Elènuxtka! — féu el Boiarin ple d'emoció. — Vostres gràcies m'encisen com jo ne sé pas dir-vos i bé prou que hom veu tot seguit que vostre estirp no és plebea. En vostres

constantment de les gentileses de son noble enamorat, i el pobret Cabrit, pasturant tota la jornada sota la vigilància amable d'una cosineta del Boiarin que es deia Maria. Al cap de tres setmanes foren celebrades les noces de na Elènuxtka i el jove Boiarin, i no hi ha paraules per explicar la felicitat d'aquella parella gentil.

El temps venturós passava volant...

Un dia el jove Boiarin decidí anar de cacera, mes na Elènuxtka no pogué acompanyar-lo, car es trobava un xic malalta. Son marit bé hauria volgut retardar la cacera per uns quants dies, però no li era possible: al pati del seu palau ja esperaven els companys, els Boiarins veïns sonant joioses fanfares amb els corns de cacera i amb l'estol dels gossos que amb prou feines podien ésser retinguts pels servents. Degué, doncs, donar compliment als convidats, i, després d'encarregar a les dames de cambra de sa muller que no la deixessin de nit ni de dia, sortí del palau amb la comitiva.

Tan tost hagué sortit penetrà a la

dona nats vegin el que passarà a la vora de l'estany: Jo no podria garantir-vos l'èxit d'aquest encís misteriós.

El Boiarin li preguntà què volia en premi del seu remei, i la Bruixa respongué:

— Oh, Senyor! Res absolutament: Jo sóc un metge màgic arrepentit qui féu una prometença. Per això vaig pel món fent bé als homes desinteressadament i anònima: Per aquest motiu vaig amb el rostre tapat!...

I en dient això obrí la porta, baixà al pati, pujà a cavall i fugí en un galop desenfrenat.

Foren seguits al peu de la lletra els consells del Cavaller Morat. En tornar de l'estany la primera vegada, na Elènutxka es trobava tan millorada que tothom s'animà bon tros i començaren a agafar confiança en el remei del sinistre Cavaller. El tercer dia, al capvespre, na Elènutxka, tota sola, se'n anà a la vora de l'estany, s'ajupí, i quan es disposava a beure aigua, la Bruixa de les Aigües tragué la mà de dintre de l'estany, agafà l'Elènutxka per la cabellera, se l'emportà al fons de l'estany i anusà les seves trenes a uns nenúfars.

El pobre Cabridet, quan sa germaneta cixí del palau, ja va tenir uns estranys pressentiments i decidí seguir-la de lluny, i quan va arribar vora l'estany ja només pogué veure el remolí que havia fet l'aigua a l'engolir na Elènutxka i trencà en un plor que hauria enternit les roques.

Mentrestant, la Bruixa de les Aigües, per art de sa bruixeria, agafà la forma de na Elènutxka amb tota sa bellesa i es presentà al palau del Boiarin. No podeu figurar-vos la joia d'aquell enamorat espòs en contemplar

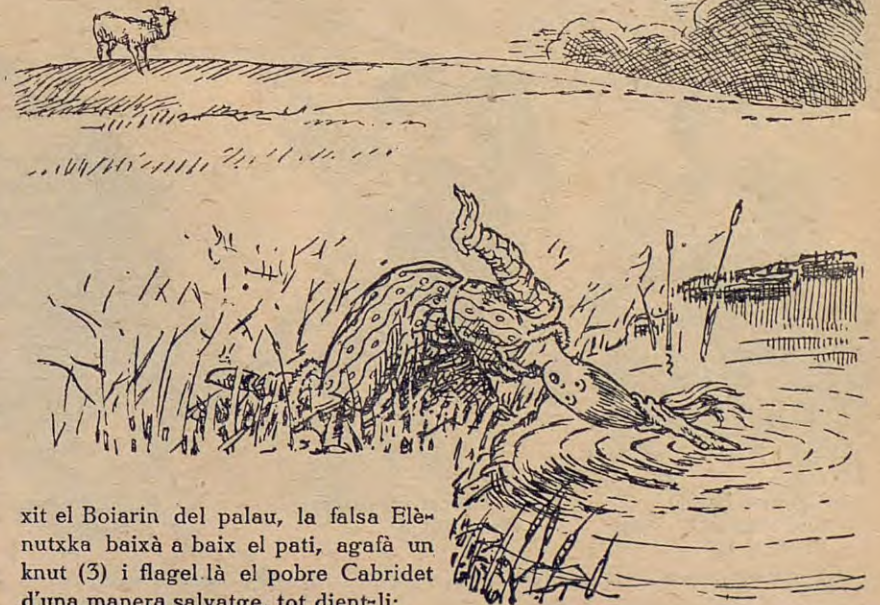
de nou la que ell creia de nou sa esposa, amb tota la formosor del primer dia que la veié.

A l'hora de sopar, el Boiarin no veié, com de costum, el Cabridet al lloc que tenia destinat a la taula.

— A on és n'Ivànuxka? — preguntà a la falsa Elènutxka.

— He manat que no el deixessin entrar — cespongué ella — perquè estarem millor sense ell: La seva farum em mareja molt.

Al dia següent, tan tost hagué ei-

xit el Boiarin del palau, la falsa Elènutxka baixà a baix el pati, agafà un knut (3) i flagel·là el pobre Cabridet d'una manera salvatge, tot dient-li:

— Ja veuràs tu quan arribarà mon marit: Li he de demanar que et faci matar per què mai més hom parli de tu da-vant-meu!... — i mentre anava dient això li anava ventant cada fuetada que li deixava un verdanc!

Al vespre arribà el bon Boiarin.

— Espòs meu — féu la falsa Elènutxka; — ja pots ordenar de seguida que degollin el Cabrit: En tota la santa diada no m'ha deixat tranquila amb el seu belar.

— Però, donat! Això no val la pena; has de fer-te càrrec que és el teu germanet desgraciat!...

Res: No hi hagué manera de convèncer aquella mala bruixota i el bon Boiarin, amb el cor ple de tristot, hagué d'ordenar que l'endemà, cap al tard, degollessin el pobret Ivànuxka.

Al cap d'una estoneta el Cabridet oí el soroll que feia el carnisser esmolant les ganivetes per tallar-li el corre-gué al Boiarin i li demanà:

— Senyor, mon bon cunyant! Perme'me d'anar a la vora de l'estany per beure de l'aigua miraculosa.

El bon Boiarin li donà permís i el desgraciat Ivànuxka se'n anà corrent a la vora de l'estany.

— Germaneta meua! Ma bona Elènutxka! — feia amb una veu tan llastimosa que quasi faia lliscar llàgrimes — corre... surt a la voreta de l'estany! Mira que ja estan esmolant les ganivetes per tallar-me el coll i ja no podré veure't mai més...!

Hom percebí aleshores una veu fina, llunyana i dolça, que venia de les profunditats de l'estany, que deia:

— Germanet meu, mon bon Ivànuxka!... Els nenúfars m'entortol·liguen els peus..., la daurada sorra és

(3) Xurriaques de cuiró amb el mànec cur d'un pam i m g.

(Continuarà)

EL BARRET - ROBAT

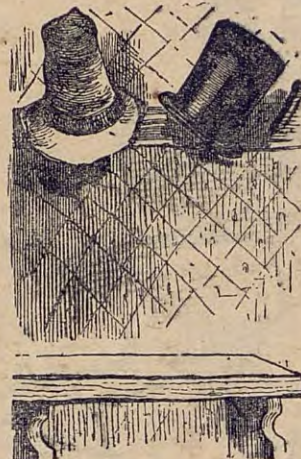
Don Pau Ordeig se'n va a passeig

i en Jan Palà a passeig va

Al mateix lloc prenen un bock

i els dos barrets resten juntets.

— Si l'hi pispés; tan bonic que és!

— Ara es distreu; Doncs ja és ben treu.

I sens brucit se'n va el bandit.

Quan ho veurà com cridarà!

— I el meu barret! Bona l'hem fet!

— No escapes pas! Ara rebràs!

— Té lladregot, un mastegot!

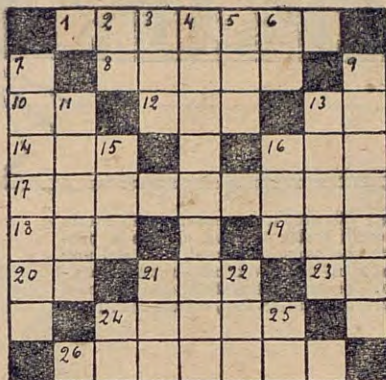

— Què hi he guanyat si l'he aixafat!

(De Münchener Bilderbogen)

UN RETALLET DE CADA COSA

MOTS CREUATS

Horitzontal: 1 Feina. 8 Diminutiu d'era. 10 Abreviació de Obres del Port. 12 Vulgar per *has*. 13 Abreviació de Reial Societat. 14 Llis. 16 Afluent del Ter. 17 Condicional d'airafar. 18 Aquí. 19 Preposició copulativa. 20 Final del braç. 21 Per batre. 23 Del verb saber. 24 Cereal. 26 Estat bolxevic.

Vertical: 2 Nota. 3 Epoca llarga. 4 Embutit. 5 Contracció de a els. 6 Nota. 9 Del verb *topar amb*. 9 Equivalent a *verbigràcia*. 10 Als Jocs Florals. 13 Ciutat de la *Champagne*. 15 Sinònim de *Eix*. 16 Oposat a palla. 21 Poble de Cerdanya. 22 Vulgar per *on*. 24 K al revés. 25 Nota.

NOVES I COMENTARIS

Aquell batlle que decretà que la bomba fos a lloc de l'incendi cinc minuts abans de calar-se foc, ha estat sobrepasat pel ministre ianqui que ha decretat que quan dos trens es trobin en un pas a nivell, s'aturaran i cap d'ells no arrencarà fins que l'altre hagi passat.

Segueix la publicació de diccionaris ortogràfics. Preguntem: com trobareu una paraula al diccionari si no sabeu com s'escriu?

Recentment, un poeta parisenc ha

dat un recital de versos acompanyat de piano, violí, clarinet i trompa. No hi ha valgut, però, els versos encara es sentien.

Un cirurgià famós, canta durant ses operacions. Suponem que ho deu fer per estalviar cloroform.

Diuen que un suís ha inventat un canó silenciós. Probablement, pensa utilitzar-lo per tirar salves en les revistes de l'esquadra suïssa.

La millor manera de netejar una taca de l'alfombra, diu un químic anglès, és tallar amb un ganivet l'indret tacat i ensenyar al gat a jeure-hi damunt.

S'han inventat butaques giratòries per a teatres. Quan la funció no agrada, enlloc de tirar verdures, els espectadors podran dar mitja volta.

Ha mort el Dr. Matesanz, inventor de l'específic «Vida eterna».

Diuen els higienistes que el gat és la bèstia més bruta. Mental! qui no l'ha vist rentar-se la cara?

FAULES D'ISOP

VI — *Els cargo's*

El fill d'un llaurador rostia cargo's. En sentir el soroll que feien en torrar-se digué: Oh animals perversos! vostres cases es cremen i encara canteu! Moralitat: Ensenya la falla que tot el que es fa fora de temps és reprene-sible.

FUGA DE VOCALS

l. l. v. r. t. d. l. m. r
h. h. n. d. n. z. ll.
q. . br. d. v. . n. m. c. d. r
q. . s. p. r. l. r. n.

— Aquell rellotge tan bo que en vares dir que tenies quant et va costar, Maties?
— Uns sis mesos de presó.

SENTÈNCIES FAMOSES

La pluja cau sobre justos i pecadors, però més sobre els justos car els pecadors els roben els paraigües. — PARE GÜERO

Plató diu que l'home és un animal de dos peus, sense plomes. He plomat un pollastre i no es torna home. — DIÒGENES.

No hi ha castell inexpugnable si hom pot fer-hi entrar un ase carregat d'or. — FILIP

¡Que mundo tan pesado! — CAMÀLIC

L'automòbil és la invenció que més diners ha fet guanyar. — NEOTÀPIA

Els diaris de la nit per què serveixen, si les noves que porten són velles i per tant no porten noves? — MENCHETA

Solucions al número passat

Al problema cúbic: De vuitanta maneres diferents.

Problema aritmètic: El tap val 5 cèntims i l'ampolla 1'05 ptes.

Fuga de vocals:

A la voreta del mar hi ha una doncella que brodava un mocador que és per la reina.

Mots creuats:

Vertical: 2 Pes, 3 Os, 4 Erres, 5 Tes, 6 As.

P	O	R	T	A
P	O	R	T	A
P	O	R	T	A
P	O	R	T	A
P	O	R	T	A

Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 381. — Josep Planes

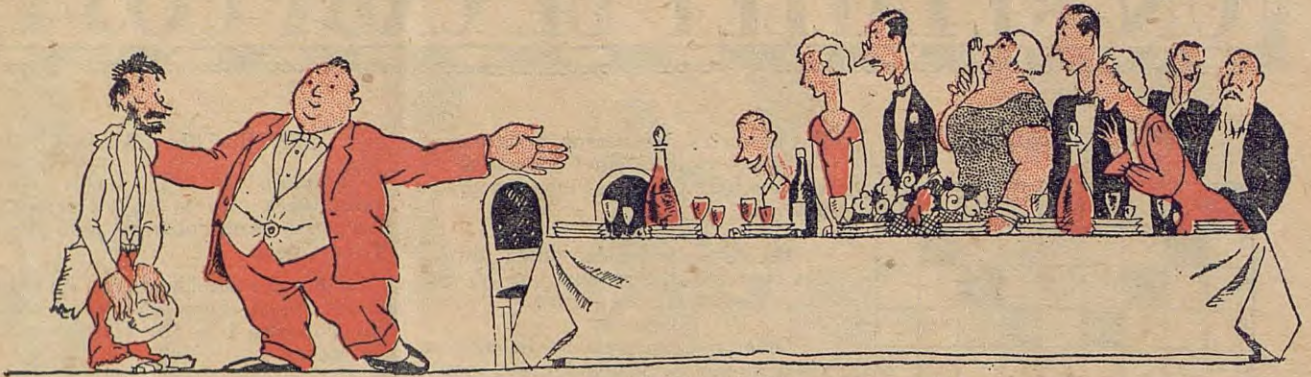
N.º 382. — Joaquim Ubach

N.º 383. — Fermí Hostench

N.º 384. — Carme Pidal

UN CONVIDAT ORIGINAL

per MORA

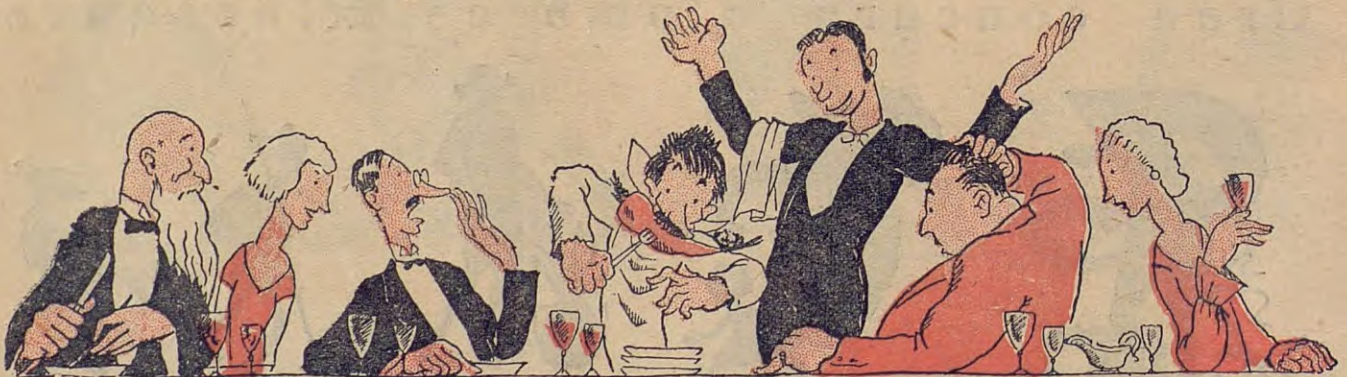
1 El Sr. Panxeta, que era un home de cor tan gros com la pròpia panxa, anava tot cofoi en direcció a casa seva, amb motiu d'escaure's en aquell dia la festa del seu Sant. Mes, quan poc li faltava per arribar al seu domicili torbà la seva alegria la presència d'un pobre sord-mut mig mort de fam que l'enterní d'a l'ò més. I llavors tingué de sobte una pensada genial, fruit del seu ca àcter compassiu. Volgué de totes passades asseure en la pròpia taula aquell pobre, per donar un exemple d'humanitària igualtat a tots els encopetats comensa's. 2 I vet ací que un cop tothom estigué assegut a taula, començà el fastuós àpat amb el primer plat: entreteniments, que amb la corresponent sorpresa dels invitats, el pobre sord-mut, malgrat sa fam, refusa d'entrete-

nir-s'hi. 3 Vingué el segon: Canelon i-Rossini; i el nostre protagonista refu:à igualment: arribà després el tercer: perdius, el quart: lagosta, el quint: ga ldindí, i tots, un per un, reb'en del pobre sord-mut un menyspreu incomprensible. 4 El Sr. Panxeta estava desesperat, ja no podia comprendre l'actitud del seu protegit. Seria que de tant temps de no menjar, ja no recordava per què servia la boca? Almenys l'hagués pogut fer servir per expressar ço que volia! 5 El senyor Panxeta amb la creen-

ça que no li hav' en agradat els anteriors plats en féu port r de nous; cabrit, llebres, coloms, peix de tota mena i altr s guisats de la ma era més refinada; no hi havia res a fer, el pobre sord-mut persistia en una actitud desesperadora. 6 Els cuiners estaven desconcertats, ja no sabien què fer, provaren alguns menjars vu gars; bacallà amb sa faina, mongetes amb «llomillo», truita amb ceba... i res, el sord-mut mig mort de fam so ament obrí la boca per badallar. 7 Esgotada ja tota l'existència de queviures emmagatzemada en les cuïnes i els rebost i davant l'insisten cia de! Sr. Panxeta, qui ja començava a estar picat de l'amor propi, un cuiner agafa una pastanaga que jeia abandonada al cul d'un cabàs i la pre. entà a taula. 8 Ah, fillets de Déu, enca-

ra no l'havia acabat de deixar, que e! nostre heroi en un obrir i tancar la boca j l'havia devorada. I és que, va'ga'ns Sant Nin i Sant Non! haver-ho dit abans! el pobre sord-mut mig mor. de fam feia vida vegetariana!

mora